

VAGARS UN VELNS

agars, iedams no savām mājām uz muižu, ceļā satika velnu. Gāja nu abi reizē runādami un ieraudzīja ceļa malā puisēnu cūkas ganām. Puisēnam lielais vepris bija iezadzies kartupeļu gabalā. Pamanījis vagaru nākam, zēns skrēja veprim pakā, saukdams:

— Kaut tevi velns parautu, tādu negantnieku!

Vagars, to dzirdēdams, piebikstīja velnam:

— Klausies, tev sola vepri, — ko tu neņem? Es būtu tūliņ ņēmis!

— Lai nu paliekl! — velns atsacīja. — Gariņš ir bārenis; ja paņēmišu vepri, saimnieks viņu pērs un daudz, un puikam nav neviena, kas aizstāvētu. Un tie vārdi jau viņam arī nenāca no sirds!

Gāja abi atkal tālāk un izdzirdēja bērniņu gauži raudam.

Māte plāva rudzus, tai nebija laika mazo nomierināt. Bet bērns nerimās, un mātei dusmās paspruka:

— Kaut tevi velns parautu! Rudzi birst ārā, tēvam jāiet muižas darbos, un tu man te neļauj pļaut!

Vagars, to dzirdēdams, piebikstīja velnam:

— Klausies, tev sola bērnu, — ko tu neņem? Es gan būtu tūliņ ņēmis!

— Lai nu paliekl! — velns atbildēja. — Tik vien mātei ir kā vienīgā meitiņa, ko es tur ņēmuš! Un tie vārdi jau viņai arī nenāca no sirds!

Gāja abi atkal tālāk. Muižas laukos strādāja darbinieki un, vagaru pamanījuši, sāka lādēties:

— Skat, kur vagars lien, kaut viņu velns parautu! Dabūs atkal kāds ar rungu pa muguru!

Nu velns piebikstīja vagaram:

— Ei, vai tu dzirdi, ko šie runā?

— Ko nu tiel! — vagars dusmīgi atteica. — Suņi, ne cilvēki: ne viņi strādā, ne viņi klausai!

— Suņi vai ne, bet tie vārdi viņiem nāk no pašas sirds, un tāpēc tu piederi man!

To teicis, velns sagrāba vagaru, savikstīja, iegrūda savā ādas somā un, sagriezies viesuli, aizskrēja ar visu nesamo taisnā ceļā uz Elli.

